

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **T. N.**, proti žalované: **Česká televize**, se sídlem Kavčí Hory, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2017, č. j. 9 A 138/2015 – 97,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 22. 4. 2015 generální ředitel žalované zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí žalované ze dne 3. 3. 2015, č. j. LP 157/2015, o odmítnutí žádosti žalobce ze dne 16. 7. 2012 o poskytnutí informací o platových poměrech 11 zaměstnanců – členů managementu žalované za období od července 2011 do července 2012, podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“).

[2] Rozhodnutím ze dne 25. 9. 2015 generální ředitel žalované zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí žalované ze dne 17. 8. 2015 o odmítnutí žádosti žalobce ze dne 31. 7. 2015 o poskytnutí informací o platových poměrech 9 zaměstnanců – členů managementu žalované za roky 2012 až 2015, podle zákona o svobodném přístupu k informacím.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutím generálního ředitele žalované žaloby k Městskému soudu v Praze, který usnesením ze dne 30. 3. 2017, č. j. 9 A 238/2015 – 37, spojil obě podané žaloby ke společnému projednání a rozhodnutí. Rozsudkem ze dne 26. 9. 2017, č. j. 9 A 138/2015 – 97, pak zrušil jak žalobou napadená rozhodnutí generálního ředitele žalované o odvolání, tak i jim předcházející prvostupňová rozhodnutí žalované o odmítnutí žádostí žalobce. Současně městský soud nařídil žalované, aby do 15 dnů od právní moci rozsudku poskytla žalobci informace v požadovaném rozsahu. Rozsudek městského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na ně na tomto místě pro stručnost odkazuje.

[4] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost a navrhla, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[5] Návrh na přiznání odkladného účinku odůvodnila tím, že výkonem rozhodnutí by jí vznikla újma, která by byla nepoměrně větší než potenciální újma žalobce - žadatele o informaci. To vyplývá zejména ze skutečnosti, že již jednou zveřejněné informace nelze fakticky z veřejného prostoru zpětně odstranit. Odložení poskytnutí informace do doby vydání rozhodnutí o kasační stížnosti, nemůže na druhé straně u účastníka, který čeká na poskytnutí informace relativně dlouho, vést k výrazně negativním konsekvencím. Výkonem napadeného rozsudku, tedy poskytnutím informací o platových poměrech zaměstnanců, by se stěžovatelka dopustila nezákonného postupu. Ústavní soud v nálezu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, konstatoval ve věci skutkově zcela obdobné, že poskytnutím osobních informací o platech a odměnách vedoucích zaměstnanců porušil povinný subjekt jejich ústavně garantovaná práva, konkrétně právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého života, právo na ochranu před neoprávněným zveřejňováním osobních údajů a právo na respektování soukromého života. V nyní posuzovaném případě žádný z dotčených zaměstnanců nedal se zveřejněním informací souhlas, přičemž tyto osoby nebyly v rozporu se zákonem přibrány do soudního správního řízení jako osoby zúčastněné. Za takové situace by tedy výkon napadeného rozsudku bez pochyb znamenal porušení ústavně garantovaného práva na spravedlivý proces a v závislosti na konečném rozhodnutí ve věci eventuálně i porušení práva na soukromí všech dotčených zaměstnanců stěžovatelky, o jejichž platech a odměnách by byly poskytnuty informace. Stěžovatelka by se tak dostala do postavení, kdy by mohla čelit žalobám svých zaměstnanců. Zveřejněním platových poměrů zaměstnanců by stěžovatelce vznikla též újma spočívající v tom, že by bylo porušeno její právo na ochranu obchodního tajemství a s tím související zhoršení situace na konkurenčním trhu. Konkurenci by totiž poskytla výhodu pro případnou soutěž o kvalifikované osoby do vedení médií. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by nebylo ani v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Existuje jistě veřejný zájem na kontrole nakládání s veřejnými prostředky, tímto zájmem však nemůže být potlačeno právo na ochranu soukromí a právo na spravedlivý proces. V podaných žádostech o poskytnutí informací navíc není obsažena žádná zmínka o účelu, k jakému mají být požadované osobní údaje užity ve veřejném zájmu, v čem má tento veřejný zájem spočívat, popř. že by takovému veřejnému zájmu hrozila bezprostřední újma. Nelze též opomenout, že kontrola nad nakládáním s veřejnými prostředky je v případě stěžovatelky zajištěna jinými prostředky, a to prostřednictvím Rady České televize a jí zřizovanou dozorčí komisí.

[6] Žalobce k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvedl, že jeho žádost o informace ohledně platových poměrů managementu stěžovatelky není pro stěžovatelku nikterak nová ani překvapivá. Žalobce již dříve zveřejnil v Lidových novinách informace získané na základě rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 6. 2012 č. j. 10 A 289/2011 - 26. Informace vzbudila značnou pozornost, neboť i zástupci jiných sdělovacích prostředků považovali za věc veřejného zájmu, že ředitel ČT Brno pobíral nezvykle vysoký měsíční plat 364 tisíc korun. Zveřejněním nevznikla stěžovatelce žádná újma. Přestože v návrhu na přiznání odkladného účinku tvrdí, že by jí takováto újma nyní vznikla, nijak ji nedokládá. Pokud zveřejněním obdobné informace v únoru 2013 stěžovatelce újma nevznikla, není důvod to předpokládat ani nyní. Hodnotu informace

pokračování

navíc snižuje plynutí času. V dané věci se jedná o informace o platových poměrech z let 2011 - 2015. Ačkoli se žalobce snažil získat aktuální informace, kvůli setrvalé obstrukčnímu jednání stěžovatelky a kvůli zdlouhavému řízení u městského soudu neuspěl. I v případě poskytnutí se tak jedná již jen o historické údaje. Pokud stěžovatelka tvrdí, že jde o její obchodní tajemství, které by mohlo zvýhodnit její konkurenci v platové soutěži o vedoucí manažery, nic jí nebránilo, aby v mezidobí více než 2,5 roku trvání sporu zvýšila platy takto ohrožených manažerů na konkurenceschopnou úroveň. Je rovněž třeba rozlišovat mezi zpřístupněním a zveřejněním informací. Napadený rozsudek městského soudu přikazuje stěžovateli poskytnout (zpřístupnit) žalobci požadované informace. Má-li proto stěžovatelka či jednotliví manažeři skutečně důvodnou obavu z následků zveřejnění takovýchto informací, nic jim nebrání, aby se tzv. zdržovací žalobou včetně návrhu na předběžné opatření bránili proti zveřejnění informací žalobcem. Ze všech výše uvedených důvodů má proto žalobce za to, že přiznání odkladného účinku není na místě. Jedná se totiž o mimořádný nástroj pro případy, kdy by navrhovateli vznikla „nepoměrně větší újma“, než jaká může přiznáním odkladného účinku vzniknout jiným osobám. V minulosti stěžovatelce při obdobném zveřejnění žádná újma nevznikla, stěžovatelka o žádosti dlouhodobě věděla a mohla se na možné následky zveřejnění připravit. Jde již jen o historické zastarávající informace a jelikož stěžovatelka i její manažeři mají k dispozici jiný účinný nástroj proti případným nepříznivým důsledkům zveřejnění, nehrozí podle názoru žalobce žádné riziko „nepoměrně větší újmy“ stěžovateli.

[7] Nejvyšší správní soud vycházel při posouzení návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti z následujících skutečností, úvah a závěrů.

[8] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[9] Jak již dříve Nejvyšší správní soud ve své četné judikatuře konstatoval, soudy ve správním soudnictví poskytují primárně ochranu subjektivním veřejným právům a rovněž institut odkladného účinku je koncipován především jako dočasná procesní ochrana žalobce – účastníka správního řízení – před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého rozhodnutí, jsou-li pro to splněny zákonem předepsané podmínky. Situace, kdy bude možno dovozovat vznik nepoměrně větší újmy na straně žalovaného správního orgánu v důsledku rozhodnutí správního soudu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, tak budou nepochybně představitelné na straně žalovaného správního orgánu v poněkud omezenější míře, než jak tomu bude na straně žalobce. V usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 – 49, publ. pod č. 1255/2007 Sb. NSS, jsou mezi příkladmo uvedenými situacemi relevantními pro udělení odkladného účinku zařazeny případy vrácení řidičského oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podnikovi.

[10] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v této věci se jedná s ohledem na její povahu a skutkové i právní okolnosti o jeden z výjimečných případů, ve kterých je třeba návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku vyhovět.

[11] Stěžovatelka je na základě napadeného rozsudku bezpodmínečně povinna poskytnout žalobci požadované informace v neanonymizované podobě. Posuzovaná věc je specifická tím, že pokud stěžovatelka vyhoví povinnosti uložené jí pravomocným napadeným rozsudkem, budou její kroky nevratné, neboť informace, jejichž poskytnutí je mezi stranami sporné, již budou vyjeveny. Rozsudek Nejvyššího správního soudu, kterým by případně bylo kasační stížnosti stěžovatelky vyhověno, by tak byl pouze v tomto ohledu formálním a akademickým aktem. Naproti tomu újma hrozící žalobci přiznáním odkladného účinku je ve srovnání s újmou hrozící zejména jiným osobám (tj. osobám, jejichž platy a odměny mají být sděleny) znatelně nižší, neboť bude spočívat - v případě nevyhovění kasační stížnosti - pouze v pozdějším vyřízení žalobcovy žádosti o poskytnutí informací (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 2 As 256/2016 – 40, nebo ze dne 6. 9. 2017, č. j. 2 As 313/2017 – 17). Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že mu není známo, že by přiznáním odkladného účinku mohlo dojít k újmě na důležitém veřejném zájmu.

[12] Ze shora uvedeného vyplývá, že v posuzované věci byly splněny obě podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyžadované v § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[13] Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. prosince 2017

Mgr. David Hipšr
předseda senátu